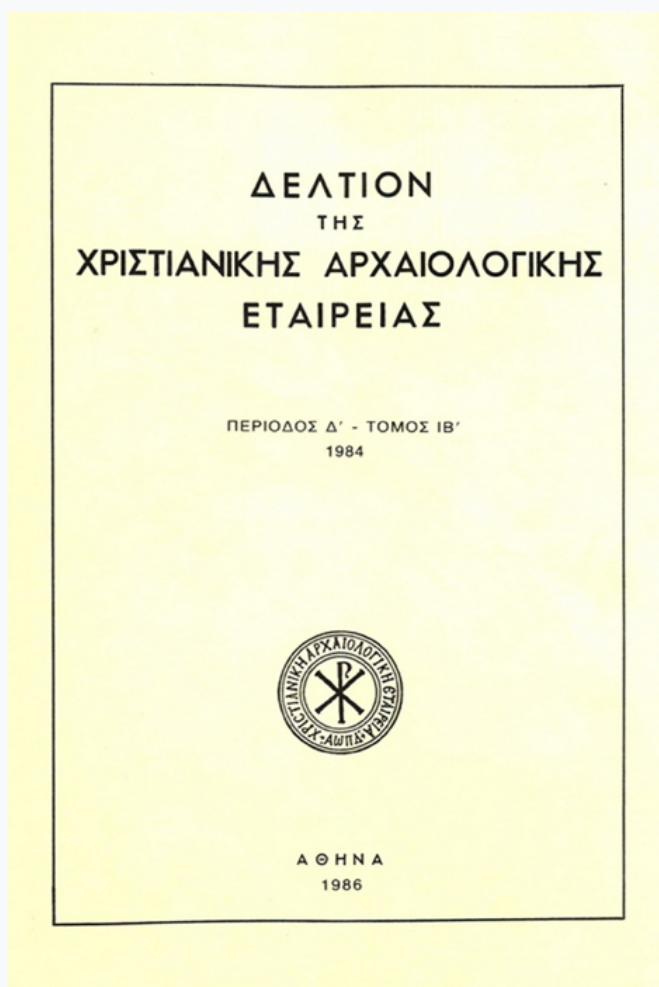


## Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 12 (1986)

Δελτίον ΧΑΕ 12 (1984), Περίοδος Δ'. Στην εκατονταετηρίδα της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας (1884-1984)



Η διακόσμηση του χειρογράφου αριθ. 253 της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος

Άννα ΜΑΡΑΒΑ-ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

doi: [10.12681/dchae.959](https://doi.org/10.12681/dchae.959)

### Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΑΡΑΒΑ-ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. (1986). Η διακόσμηση του χειρογράφου αριθ. 253 της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 12, 399–408. <https://doi.org/10.12681/dchae.959>



## ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Η διακόσμηση του χειρογράφου αριθ. 253 της  
Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος

Άννα ΜΑΡΑΒΑ-ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

Δελτίον ΧΑΕ 12 (1984), Περίοδος Δ'. Στην εκατονταετηρίδα  
της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας (1884-1984)•  
Σελ. 399-408

ΑΘΗΝΑ 1986

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΑΡΙΘ. 253  
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἑθνική Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος κατέχει σειρά ἐκλεκτῶν κωδίκων 10ου-12ου αἰ., πού περιέχουν Ὀμιλίες τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Οἱ κώδικες αὐτοί, ἀφιερῶσεις κυρίως βυζαντινῶν ἀρχόντων σέ μονές ἢ ἐκκλησίες, εἶναι συνήθως μεγάλου σχήματος, γραμμένοι μέ ἀπόλυτη καλλιγραφία καί τάξη σέ καλῆς ποιότητας μεμβράνη καί διακοσμοῦνται, ἂν ὄχι συχνά μέ ὀλοσέλιδες μικρογραφίες, πάντοτε ὅμως μέ ἐπίτιπλα καί ἀρχικά γράμματα, κομποτεχνήματα ἐξαιρετικῆς λεπτότητας. Ἐδῶ παρουσιάζουμε τόν κώδικα ἀριθ. 253, ἀξιόλογο ἐκπρόσωπο τῆς σειρᾶς αὐτῆς.

Ὁ κώδικας, διαστάσεων 32,5×23 ἐκ., ἀποτελεῖται ἀπό 312 φύλλα. Γράφεται μέ ὠραία κιερρά ἀπόχρωση μελανιοῦ σέ δύο στήλες καί σέ τριάντα τρεῖς στίχους. Χρησιμοποιεῖται πολὺ καλλιγραφημένη γραφή Perlschrift, ὅπως χαρακτηρίζει τή γραφή αὐτή ὁ Hunger. Οἱ τίτλοι τῶν Ὀμιλιῶν ἀποδίδονται μέ μικρά κεφαλαῖα ἐρυθρά γράμματα. Τό χειρόγραφο εἶναι κολοδό στήν ἀρχή. Ἀπό τά φφ. 13, 33, 40, 50, 58 κόπηκαν τά ἐπίτιπλα. Ἡ δερμάτινη καστανή στάχωση μέ ἐντυπη διακόσμηση εἶναι πιθανό νά ἔγινε τόν 16ο αἰ. στή μονή Δουσίκου, ἀπό ὅπου προέρχεται ὁ κώδικας.

Στό φ. 312 ὑπάρχει ἀφιέρωση γραμμένη μέ τό χέρι τοῦ γραφέα: Ἦγοράσθη ἡ δίδλος αὕτη παρὰ Εὐθυμίου σπαθαρο(ο)κανδ(ι)δάτ(ου) εἰς SS [νομίσματα] κ' [= 20] καί ἐδόθη(η) ὑπ' αὐτοῦ εἰς τ(ήν) Ἀγίαν τοῦ Θεοῦ Σοφίαν [σθησμένες δύο γραμμές σχεδόν] ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας καί μνήμης χάριν. Οἱ δὲ τοῦτο ἀναγινώσκοντες εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἵνα ἀνταμῖνται αὐτὸν ὁ φιλάν(θρωπ)ος καί ἐλεήμων Θε(ε)ς τῶν ἐπου(ρα)νίων αὐτοῦ ἀγαθῶν. ἀμήν. Μ(η)ν(ι) Μαῖω Θ' ἰνδ. ζ' ἔτους ,ςφξη' [=1054]. Ἡμεῖς δὲ ὁ κληρὸς καί λαὸς τοῦ Θε(ο)ῦ τοὺς τοιοῦτους ἐντίμως ἔχεται καί εὐχεσθε ἵνα δόη αὐτοὺς Κ(ύριο)ς ὁ Θε(ε)ς ἔλεον καί χάριν σὺν γυναιξὶ καί τέκνοις (Εἰκ. 1).

Στό φ. 312ν μέ νεότερη γραφή ἢ ἐνθύμηση: Θε(οτό)κε δοθή(ει) τω σω δούλῳ Νικολάῳ ἀρχidiaκόνου ὁ το τοῦ πρωτοπαπὰ καί κληρικῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Μ(η)ν(ι) Ἰουλ(ίου) α' ἰνδ. ιγ' ἔτους ,ςχπη' [=1180].

Οἱ ἐνθυμήσεις αὐτές προσφέρουν θετικά στοιχεῖα γιὰ νά ἀναγνωρίσουμε τὴν κωνσταντινουπολιτικὴ καταγωγή τοῦ κώδικα. Ὁ σπαθαροκανδιδάτος Εὐθύμιος, ἀξιωματοῦχος τοῦ παλατιοῦ, καταβάλλει εἴκοσι νομίσματα γιὰ νά ἀγοράσει τόν κώδικα καί νά τόν ἀφιερῶσει εἰς τὴν Ἀγίαν τοῦ Θεοῦ Σοφίαν... ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, τό 1054. Ἀπὸ τῆ δεύτερης ἐνθύμηση συμπεραίνεται ὅτι ὁ κώδικας βρίσκεται ἀκόμη τό 1180 στήν Ἀγία Σοφία. Ἕνας πρωτοπαπὰς τῆς Ἀγίας Σοφίας (τίτλος πού ἔπαιρνε ὁ ἄμεσος βοηθὸς τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴ λειτουργία) καί ὁ ἀρχidiaκόνος Νικόλαος ἀναφέρονται σ' αὐτή.



Στή σημερινή του κατάσταση ο κώδικας διασώζει σαράντα ένα πιόμορφα επίτιτλα και ισάριθμα αρχικά γράμματα που κοσμούν την αρχή της καθεμιάς Όμιλίας. Τά επίτιτλα χαράχθηκαν αφού είχαν γραφεί τό κείμενο και οί τίτλοι τών Όμιλιών. Έτσι τά σκέλη του Π παίρνουν τό ύψος που χρειάζεται για νά πλαισιώσουν τόν άλλοτε σύντομο και άλλοτε έκτεταμένο τίτλο. Τό ύψος αυτό κυμαίνεται από 4 μέχρι 12 εκ. Τό πλάτος μένει πάντοτε 7 εκ. Παράλληλες κυανές ευθείες γραμμές περικλείουν τό σταθερό σχήμα του Π (πλάτος 1,90 εκ.). Έδω θά ένταχθει ή διακόσμηση. Μέ τό ίδιο κυανό, φωτεινό χρώμα (bleu imperial), που έναλλάσσεται μέ λαμπρό χρυσό, αφήνοντας περιορισμένο χώρο στο λευκό της περιγαμνής, διαγράφονται οί πολυποίκιλες μορφές της διακόσμησης. Κάποτε ή διακόσμηση είναι μόνο χρυσή (π.χ. φφ. 264, 304v και άλλα). Σέ έλάχιστες περιπτώσεις τό έρυθρό της προετοιμασίας κάτω από τό χρυσό προβάλλει μόλις στίς παρυφές τών σχεδίων.

Τά σχέδια αυτά ακολουθούν σταθερά τίς διάφορες ποικιλίες του λεγόμενου «πριονωτού» κοσμήματος, κατά τόν Weitzmann, ή «διακεκομμένου» κατά άλλους: Άλλοτε (φφ. 23v και άλλα) τό κόσμημα συγκροτούν καμπύλες μικρές γραμμές, άτακτα διευθετημένες, έτσι ώστε νά μή σχηματίζουν καθορισμένα μοτίβα. Οί καμπύλες αυτές διαμορφώνονται σέ λυρόσχημα κοσμήματα που διακόπτονται από καμπύλες επίσης μικρές γραμμές ή και κουκκίδες στά φφ. 63, 67, 73, 157, 252v, 257v (Εικ. 2-4). Έυποτυπώδη λυρόσχημα και καρδιόσχημα στά φφ. 86v, 276 (Εικ. 5). Σειρές από όμοιομορφα λυρόσχημα, όρθά ή ανάστροφα, μέ τριμερές κόσμημα στο κέντρο ύποτάσσονται σέ τυπικό σχήμα πλέον στά φφ. 141, 187v, 219v και άλλα (Εικ. 6-7). Στά περισσότερα επίτιτλα (φφ. 79v, 93v, 98, 112v, 120v, 127, 149, 212v, 219v, 264, 283, 304v και άλλα) τό κόσμημα παίρνει σταθερότερη μορφή. Πρόκειται για σειρές από καρδιόσχημα μέ σχηματοποιημένο άνθεματό στο κέντρο. Αυτά συνδέονται μέ πλαίσια από τά όποια έξέχουν φύλλα ή ήμίφυλλα (Εικ. 8-10). Άλλη παραλλαγή παρατηρείται σέ διμερή σχέδια, δηλαδή λυρόσχημα κάτω συμπληρώνονται μέ μικρά ανάστροφα καρδιόσχημα επάνω στά φφ. 163, 179v, 204v, 208, 210 (Εικ. 11). Άλλοτε τά καρδιόσχημα ή λυρόσχημα κοσμήματα εξαρτώνται από ανακαμπτόμενο βλαστό, από τόν όποιο έξέχουν και φύλλα ή ήμίφυλλα σέ συμμετρικό επαναλαμβανόμενο ρυθμό, φφ. 106, 133, 167v, 226v (Εικ. 12-14). Άνάμειξη διάφορων μοτίβων και δημιουργία συνθετότερων μορφών στά φφ. 193v, 236, 257v (Εικ. 15). Σέ πολλά επίτιτλα προστίθεται συχνά έπίστεψη στο κέντρο και ακρωτήρια μόνον επάνω, κοσμημένα μέ τά μοτίβα τών επίτίτλων. Τά αρχικά γράμματα, κάτω από τά επίτιτλα, ακολουθούν ώραία λεπτά, κομψότατα σχήματα. Είναι χρυσά κοσμημένα μέ μικρές κυανές καμπύλες γραμμές. Μόνο σέ δύο αρχικά Α, κάτω από την εγκάρσια κεραία του γράμματος, άριστερά προεξέχει κεφαλή σκύλου που στρέφεται προς τά κάτω (φφ. 141 και 257v). Σέ όρισμένα άλλα αρχικά πάλι προεξέχουν έυποτυπώδη φύλλα κισσοϋ (φφ. 23v, 212v, 252v και άλλα).





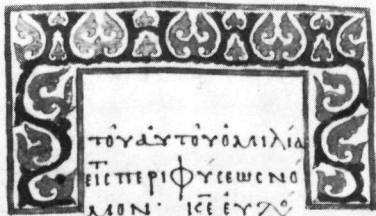
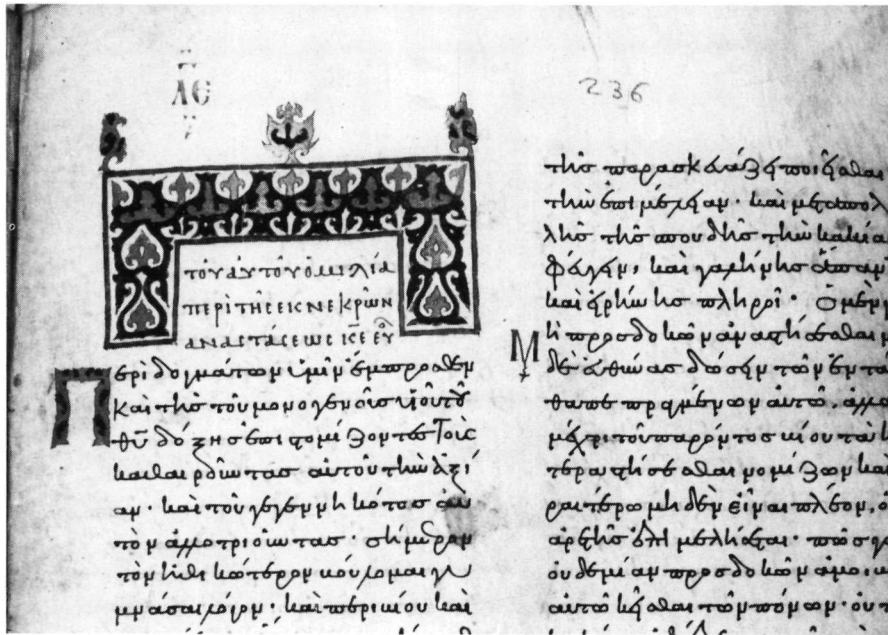






[illegible]

ἡ παρασύνθεσις ἔστω αἰώ  
μας τῶν αἰώμας αἰετήν· :-

[illegible]

Ὁ ἄριστος καί ἐμπειρότατος διακοσμητής τοῦ κώδικα 253 φαίνεται νά ἔχει στή διάθεσή του πρότυπα ἀπό ὅλες τίς παραλλαγές τοῦ πριονωτοῦ κοσμήματος: Οἱ μικρές κομμένες καμπύλες γραμμές πού ἀπλώνονται χωρίς νά σχηματίζουν σταθερό μοτίβο δέν εἶναι κάτι νέο στή βυζαντινή διακόσμηση. Βρίσκονται π.χ. στόν ψηφιδωτό διάκοσμο τῆς Ροτόντας τῆς Θεσσαλονίκης (ἀρχές 5ου αἰ.), ἐπάνω ἀπό τά τόξα τῆς σειρᾶς μεγαλοπρεπῶν ἀγίων πού στολίζουν τό θόλο. Ἐδῶ διαμορφώνονται καί ὑποτυπώδη λυρόσχημα μοτίβα. Ἀργότερα, μέ τήν ἐπίδραση τῆς ἰσλαμικῆς τέχνης σχηματίζονται κοινά κοσμήματα, π.χ. ὅμοιες σειρές στυλιζαρισμένων ἀνθεματῶν μέσα σέ καρδιόσχημα συναντῶνται καί σέ μαρμάρινο χαμηλό ἀνάγλυφο τοῦ Τζαμιού τοῦ Βράχου τοῦ Ὁμάρ στά Ἱεροσόλυμα γιά νά δώσω ἓνα μόνον παράδειγμα<sup>1</sup>.

Βέβαιο εἶναι ὅτι τό πριονωτό κόσμημα ἀναπτύσσεται σέ βυζαντινούς κώδικες χρονολογούμενους ἀπό τά μέσα τοῦ 10ου αἰ. ἕως τίς πρώτες δεκαετίες τοῦ 11ου αἰ. Ἀπό τούς παλαιότερους κώδικες ἀναφέρω τόν ἀριθ. 687 τῆς Λαυρεντιανῆς Βιβλιοθήκης τοῦ 943, τόν ἀθωνικό Βατοπεδίου 456, πού ὁ Weitzmann χρονολογεῖ στά μέσα τοῦ 10ου αἰ.<sup>2</sup>, ἤ τόν χωρίς χρονολογία Διονυσίου 71, φ. 291<sup>3</sup>. Αὐτοί καθὼς καί ἄλλοι παρουσιάζουν κοινά διακοσμητικά στοιχεῖα μέ τόν κώδικα 253, ὅπως π.χ. τό εὐαγγελιστάριο τοῦ Βατικανοῦ gr. 1157, πού περιέχει πολύ ὅμοια ἐπίτιτλα καί ἀρχικά γράμματα<sup>4</sup>.

Ἰδιαίτερη ὁμοιότητα ὄχι μόνον ἀπό τήν ἄποψη τῆς διακόσμησης ἀλλά καί τῆς γραφῆς καί τῆς ὅλης ἐμφάνισης ἔχει τό τετραδάγγελο τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος ἀριθ. 56. Καί ἐδῶ χρησιμοποιεῖται διακόσμηση μέ ἀπλές ἐλικοειδεῖς, κομμένες καμπύλες γραμμές στό πλαίσιο τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Εὐσεβίου πρὸς Καρπιανόν (φφ. 1-2). Ἀκόμη, οἱ ἴδιες ποικιλίες πριονωτοῦ κοσμήματος συναντῶνται στήν πύλη τοῦ κανόνα ἀντιστοιχίας (φ. 2ν) καί στά ἐπίτιτλα (φφ. 99, 155, 218) ὅπου καί παρεμφερεῖς ἐπιστέψεις<sup>5</sup>.

Ὁ Weitzmann διαπιστώνει συγγενή διακόσμηση ἀνάμεσα σέ δύο χφφ.

1. A. Grabar, *Les mosaïques de Germigny-des-Prés*, *Art de la fin de l'antiquité et du moyen age*, II, σ. 1005, πίν. 236C.

2. K. Weitzmann, *Studies in Classical and Byzantine Manuscript Illumination*, Chicago 1971, σ. 238, εἰκ. 223-226.

3. Στ. Πελεκανίδης, Π. Χρήστου, Χ. Μαυροπούλου-Τσιούμη, Σ. Καδᾶς, *Οἱ θησαυροὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους*, Α', 1973, εἰκ. 39, 40.

4. *Die byzantinische Buchmalerei des 9. und 10. Jahrhunderts*, Berlin 1935, εἰκ. 143, 146 καί φωτογραφίες τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης.

5. Α. Μαρεβά-Χατζηνικολάου καί Χ. Τουφεξή-Πάσχου, *Κατάλογος μικρογραφιῶν βυζαντινῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος*, Ἀθήναι 1978, εἰκ. 1, 2, 8-10.

πού έχουν σχέση με τή μονή Στουδίου, δηλαδή τό ἀριθ. 13 τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθηκῆς τῆς Ἱερουσαλήμ πού ἔγραψε ὁ Εὐλόγιος, μοναχός καί μέγας ἐκκλησιάρχης τοῦ Στουδίου, καί τό ἀριθ. 1675 τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκῆς πού ἀφιερώθηκε στή μονή Στουδίου τό 1018. Συμπεραίνει ὅτι κέντρο τῆς ἀρχαϊκῆς πλέον γιά τίς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 11ου αἰ. κατεύθυνσης ἦταν ἴσως ἡ μονή Στουδίου. Στήν ἴδια ομάδα ἐντάσσει καί δύο ἐξαίρετους κώδικες τῆς μονῆς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Πάτμου, ἀριθ. 43 καί 44<sup>6</sup>. Σ' αὐτό τόν κύκλο χειρογράφων πιστεύω ὅτι ἀνήκει καί τό δικό μας χειρόγραφο. Ἡ διαμόρφωση τῶν μοτίβων τοῦ πριονωτοῦ σέ περισσότερα τυποποιημένα σχήματα, τά ὁποῖα θά ἐπικρατήσουν ἀργότερα (ὅπως ὁ ἀνακαμπτόμενος δλαστός, τά καρδιόσχημα μέ ἀνθέμια, ἡμίφυλλα καί ἄλλα), μαρτυρεῖ τήν ἀπόλυτη γνωριμία τοῦ διακοσμητῆ μέ τό ὥριμο πλέον αὐτό στοιχεῖο καί τήν ἠθελημένη προσήλωση σέ παλαιότερα πρότυπα. Ἐκλέγει μέσα ἀπό αὐτά καί ἔτσι καταλήγει στό στυλιζάρισμα ἀκαδημαϊκοῦ χαρακτήρα. Ἰσως ἡ ἐμμονή σέ παλαιά σχήματα καί σέ περιορισμό τῶν χρωμάτων σέ χρυσό καί κυανό νά ἀνήκει στήν ἐπιλογή τοῦ αὐλικοῦ ἀφιερωτῆ, πού θέλησε νά δωρήσει στήν Ἀγία Σοφία ἕνα ἐκλεκτό καί πολύτιμο χειρόγραφο ἀλλά συγχρόνως στολισμένο μέ αὐστηρή καί ἀπέριτη, πλούσια διακόσμηση, ὡς ἔκφραση ἐπιστροφῆς σέ παρωχημένη ἐποχή. Καθώς χρονολογεῖται γύρω στό 1054, νομίζω ὅτι μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἕνα ἀπό τά τελευταῖα τοῦ εἶδους.

Προσθέτω ὅτι ὁ κώδικας γράφτηκε μέ τή χαρακτηριστική *Perlschrift*, ἀκριδῶς ὅμοια μέ τή γραφή τοῦ ἀθηναϊκοῦ κώδικα ἀριθ. 56 καί ἄλλων πού ὁ J. Irigoin εἶχε ἐντοπίσει στό ἐργαστήριό τοῦ Ἐφραίμ<sup>7</sup>. Σέ νεότερη μελέτη ἡ Enrica Follieri<sup>8</sup> ἀπαριθμεῖ πολλούς χρονολογημένους κώδικες ἀπό τόν 10ο-11ο αἰ. καί προτείνει νά μιλάμε μᾶλλον γιά κώδικες τύπου Ἐφραίμ. Ὡς ὁ νεότερος κώδικας «τύπου Ἐφραίμ» θά μπορούσε ἴσως νά θεωρηθεῖ ὁ ἀθηναϊκός κώδικας ἀριθ. 253.

<sup>6</sup> *Αθήνα*

ANNA MAPABA-XATZHIKOΛΑΟΥ

6. Weitzmann, ὁ.π., σ. 18-20, εἰκ. 121-123, 127, 128, 132.

7. J. Irigoin, *Pour une étude des centres de copie byzantins*, *Scriptorium* 13 (1959), σ. 191, 194.

8. Enrica Follieri, *La minuscola libraria dei secoli IX e X*, *Paléographie grecque et byzantine*, *Colloque international du Centre de la recherche scientifique*, 21-25 Oct. 1974, σ. 148.

## RÉSUMÉ

# DÉCORATION DU MANUSCRIT GREC N° 253 DE LA BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DE GRÈCE

Le manuscrit n° 253 qui contient les Homélies de Saint Jean Chrysostome, fut offert à l'église Sainte-Sophie par le spatharocandidat Euthymios, en 1054. La dédicace, qui est de la main du copiste, nous oblige à dater le ms. au milieu du XI<sup>e</sup> siècle environ. Plus tard, une note de 1180, confirme que le ms. se trouvait, à ce moment-là encore, à Sainte-Sophie.

Écrit sur un parchemin d'excellente qualité, ce ms. comptait, parmi les plus précieux codex des Homélies des Pères de l'Église, de l'époque, généralement accompagnées d'une illustration abondante, quoique austère. Dans son état actuel de conservation, le ms. comporte quarante et un encadrements des titres en forme de Π, au début des Homélies, avec, sous chaque encadrement, une initiale décorée.

Ces encadrements et les initiales comportent un décor varié de style "découpé": l'ornementation commence par des lignes courbes remplissant tout le champ de l'encadrement pour se terminer par des motifs de forme plus précise –forme de cœur, de lyre, ou des palmettes symétriques, très schématisés. L'illustrateur, qui semble avoir été très habile dans l'art de l'ornementation "découpée", n'emploie pour toute couleur que l'or et le bleu impérial, indice de la provenance constantinopolitaine du ms. Il s'agit d'un style qui se développe dans la capitale à partir du milieu du Xe siècle et disparaît au cours des premières décades du XI<sup>e</sup> siècle.

Notre ms. est très apparenté à un groupe de mss. qui se rattachent au monastère de Stoudios: le ms. n° 13 de la Bibliothèque Patriarcale de Jérusalem et le ms. n° 1675 de la Bibliothèque Vaticane. A ce groupe, Weitzmann associe deux autres mss. du monastère de Saint-Jean à Patmos, les n° 43 et 44. Enfin, le ms. n° 56 de la Bibliothèque Nationale de Grèce, décoré dans un style très voisin de celui de notre ms., est lui aussi de provenance constantinopolitaine, comme les autres mss. mentionnés plus haut.

Il faut ajouter que notre copiste adopte l'écriture de style "Perlschrift", très proche de celle du ms. n° 56 de la Bibliothèque de Grèce et de celle des autres mss., attribués par J. Irogoin au Scriptorium d'Ephrem. Dans une récente présentation de manuscrits des Xe et XI<sup>e</sup> siècles, Enrica Folliari estime qu'il convient de désigner ces mss. de "codex du type d'Ephrem". Je crois, pour ma part, que nous pouvons ajouter à ce groupe le ms. athénien n° 253, qui est peut-être parmi les derniers en date de ce type.